

Sygn. akt VII U 834/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 października 2016 r.

Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie VII Wydział Pracy
i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: SSO Małgorzata Jarząbek

Protokolant: sekr. sądowy Monika Bąk - Rokicka

po rozpoznaniu w dniu 27 października 2016 r. w Warszawie

sprawy H. G.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

o rentę z tytułu niezdolności do pracy

na skutek odwołania H. G.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W.

z dnia 17 kwietnia 2015 roku, znak: (...)

- oddala odwołanie.

Sygn. akt VII U 834/15

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia 17 kwietnia 2015 roku (znak: (...)), Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. odmówił ubezpieczonej H. G. przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy. Rozstrzygnięcie decyzji w/w organ oparł na przepisach ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (decyzja z dnia 17 kwietnia 2015 r., znak: (...), k. 31 a.r.).

Odwołująca H. G., w dniu 19 maja 2015 roku złożyła, za pośrednictwem Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. (dalej zwany organem rentowym), odwołanie od ww. decyzji z dnia 17 kwietnia 2015 roku (znak: (...)). W uzasadnieniu odwołania ubezpieczona wskazała, że nie zgadza się z decyzją Komisji Lekarskiej ZUS, wskazując iż jej choroby stanowią utrudnienia wykonywanie jakiegokolwiek pracy. H. G. w swoim odwołaniu szczegółowo opisała swoje choroby oraz schorzenia, na które cierpi. Odwołująca podała, że jest pod stałą opieką lekarzy oraz wymaga stałej opieki specjalistów, a także systematycznej rehabilitacji. H. G. wskazała, iż jest obecnie zarejestrowana w Urzędzie Pracy jako osoba bezrobotna, a jej wiek oraz stan zdrowia powodują, że w zasadzie nie ma szans na znalezienie pracy. (odwołanie z dnia 19 maja 2015 roku k. 2 – 4 a.s.).

Zakład Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W., w dniu 29 maja 2015 roku zajął stanowisko w sprawie i wniósł o oddalenie odwołania. W uzasadnieniu odpowiedzi organ rentowy wskazał, że ubezpieczona została w toku postępowania skierowana do Komisji Lekarskiej ZUS, która orzeczeniem z dnia 15 kwietnia 2015 roku nie stwierdziła u niej niezdolności do pracy. Na tej podstawie decyzją z dnia 17 kwietnia 2015 roku (znak: (...)) organ rentowy odmówił

wnioskodawczyni prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy (odpowiedź na odwołanie z dnia 29 maja 2015 roku k. 5 a.s.).

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

H. G., urodzona w dniu (...) pracowała dotychczas jako pracownik biurowy oraz kierownik sklepu. Posiada wykształcenie średnie ekonomiczne. Nie pracuje od listopada 2014 roku. Odwołująca posiada lekki stopień niepełnosprawności orzeczony do 30 listopada 2018 roku. Zgodnie z orzeczeniem o niepełnosprawności stanowisko pracy odwołującej nie wymaga specjalnego przystosowania (orzeczenie o stopniu niepełnosprawności z dnia 23 listopada 2015 roku., k. 68-69 a.s.). W dniu 20 lutego 2015 roku H. G. złożyła wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy. (wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy, a.r.).

W toku postępowania wyjaśniającego, odwołująca została skierowana na badanie lekarskie przez Lekarza Orzecznika ZUS, który orzeczeniem wydanym w dniu 25 marca 2015 roku uznał badaną za zdolną do pracy. Na skutek wniesienia przez odwołującą sprzeciwu od powyższego orzeczenia, sprawa została skierowana do Komisji Lekarskiej ZUS, która po ponownym zbadaniu odwołującej, wydała w dniu 15 kwietnia 2015 roku orzeczenie na mocy, którego uznała, że ubezpieczona nie jest niezdolna do pracy (orzeczenie Lekarza Orzecznika ZUS z dnia 25 marca 2015 roku k. 17 a.r., sprzeciw k. 19 a.r., orzeczenie Komisji Lekarskiej ZUS z dnia 15 kwietnia 2015 roku, k. 21 a.r.).

W oparciu o powyższe orzeczenie organ rentowy wydał w dniu 17 kwietnia 2015 roku decyzję (znak (...)) odmawiającą ubezpieczonej prawa do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy. W uzasadnieniu decyzji organ rentowy podniósł, że odmówił ubezpieczonej prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, ponieważ Komisja Lekarska ZUS w orzeczeniu z dnia 15 kwietnia 2015 roku ustaliła, że badana nie jest niezdolna do pracy. (decyzja z dnia 17 kwietnia 2015 roku, znak: (...), k. 31 a.r.).

W związku z niekorzystną decyzją organu rentowego H. G. złożyła odwołanie do tut. Sądu, inicjując tym samym niniejsze postępowanie (odwołanie z dnia 25 maja 2015 roku, k. 2 a.s.).

W toku postępowania, Sąd Okręgowy Warszawa – Praga w Warszawie postanowieniem z dnia 19 czerwca 2015 roku dopuścił dowód z opinii biegłych sądowych lekarzy specjalistów z zakresu kardiologii, diabetologii, gastrologii i ortopedii celem ustalenia, czy wnioskodawczyni utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, czy jest to niezdolność częściowa czy całkowita, jeżeli tak to na jaki okres, ze szczególnym wskazaniem jaka jest data początkowa tej niezdolności przy uwzględnieniu okoliczności: 1. niezdolność do pracy orzeka się na okres nie dłuższy niż 5 lat z zastrzeżeniem pkt. 2, 2. niezdolność do pracy orzeka się na okres dłuższy niż 5 lat, jeżeli wg wiedzy medycznej nie ma rokowań odzyskania zdolności do pracy przed upływem tego okresu, 3. Jeżeli osobie uprawnionej do renty z tytułu niezdolności do pracy przez okres, co najmniej ostatnich 5 lat poprzedzających dzień badania lekarskiego brakuje mniej niż 5 lat do osiągnięcia wieku emerytalnego (65 lat dla mężczyzn) należy w przypadku dalszego stwierdzenia niezdolności do pracy orzec niezdolność do pracy od dnia osiągnięcia tego wieku (postanowienie z dnia 14 kwietnia 2016 r. k. 6 a.s.).

Sąd Okręgowy po przeprowadzeniu postępowania dowodowego ustalił na podstawie opinii biegłego sądowego specjalisty z zakresu diabetologii dr n. med. E. R. z dnia 14 lipca 2015 roku., iż odwołująca cierpi na cukrzycę typu 2 (leczona lekami hipoglikemizującymi), rozpoczynającą się retinopatię cukrzycową, stabilną chorobę niedokrwinną serca, nadciśnienie tętnicze II st. wg (...). Pomimo w/w chorób, po przeanalizowaniu dokumentacji medycznej, a także biorąc pod uwagę wykształcenie i charakter wykonywanej pracy, w ocenie biegłej, odwołująca nie jest niezdolna do pracy z przyczyn diabetologicznych (opinia biegłego sądowego diabetologa, k. 19 – 19v).

W oparciu o odwód z opinii biegłego sądowego specjalisty z zakresu gastrologii dr J. W., Sąd Okręgowy ustalił, iż u odwołującej występuje choroba refluksowa przełyku. Powyższe schorzenia nie mają natomiast nasilonego charakteru nie powodują niezdolności do pracy u ubezpieczonego (opinia biegłego gastroenterologa, k. 29 a.s.)

Dokonując ustaleń faktycznych w zakresie schorzeń kardiologicznych odwołującego, Sąd Okręgowy uwzględnił ocenę biegłego sądowego lekarza specjalisty z zakresu kardiologii dr n. med. K. K. z dnia 9 stycznia 2016 roku, zgodnie z którą, u odwołującego występuje przewlekła choroba wieńcowa, nadciśnienie tętnicze. W ocenie biegłego u odwołującej mimo rozpoznania przewlekłej choroby wieńcowej nie stwierdzono istotnych zmian w tętnicach wieńcowych. Zdaniem biegłego, nadciśnienie tętnicze u odwołującej jest dobrze kontrolowane przy zastosowaniu farmakoterapii. Biegły nie stwierdził także istotnych czy złożonych zaburzeń rytmu serca. Biegły potwierdził, iż odwołująca wymaga systematycznego przyjmowania leków, regularnej kontroli kardiologicznej, lekarza rodzinnego, redukcji czynników ryzyka chorób sercowo-naczyniowych (m.in. reedukacja masy ciała, odpowiednia dieta), jednak zalecenia te mogą być realizowane bez kolizji z pracą zawodową badanej, wykwalifikowanej do pracy umysłowej. Tym samym biegły stwierdził, że schorzenia kardiologiczne odwołującej nie naruszają sprawności organizmu w stopniu dającym podstawy do orzeczenia długotrwałej niezdolności do pracy. (opinia biegłego kardiologa, k. 44 - 46 a.s.)

Na podstawie opinii biegłego sądowego specjalisty ortopedy dr M. G., Sąd Okręgowy ustalił, że przeprowadzone badanie ortopedyczne nie stwierdziło obiektywnych objawów zespołu bólowego. Biegły nie stwierdził u odwołującej dysfunkcji kończyn, a ruchy w stawach i siła mięśniowa są poprawne. W ocenie biegłego odwołująca jest zdolna do pracy zgodnie z kwalifikacjami i umiejętnościami. (opinia biegłego ortopedy, k. 39 – 40 a.s.)

Odwołująca w piśmie z dnia 17 lutego 2016 roku wskazała, iż nie zgadza się z opiniami biegłych sądowych diabetologa, kardiologa, ortopedy oraz ponownie opisała swoje schorzenia i dolegliwości. Odwołująca przedłożyła również rozpiszkę najbliższych wizyt lekarskich, wskazując jednocześnie, że taka częstotliwość badań znacznie utrudnia znalezienie zatrudnienia. (zarzuty do opinii biegłych, k. 59 – 61)

Postanowieniem z dnia 11 kwietnia 2016 roku Sąd Okręgowy Warszawa - Praga w Warszawie dopuścił dowód z opinii biegłego lekarza specjalisty z zakresu medycyny pracy na okoliczności wskazane w postanowieniu z dnia 19 czerwca 2015 roku. (postanowienie, k. 85)

W oparciu o odwód z opinii biegłego sądowego specjalisty z zakresu medycyny pracy dr J. P., Sąd Okręgowy ustalił, iż wszystkie występujące u odwołującej schorzenia nie upośledzają sprawności jej organizmu w stopniu powodującym niezdolność do pracy zarobkowej. (opinia biegłego z zakresu medycyny pracy, k. 99 - 101 a.s.)

Odwołująca pismem z dnia 14 lipca 2016 roku złożyła także zarzuty do opinii biegłego z zakresu medycyny pracy. Odwołująca do w/w pisma załączyła kserokopię dokumentacji medycznej. (zarzuty do opinii biegłego z zakresu medycyny pracy, k. 109 – 114)

Do zakończenia postępowania w sprawie, strony podtrzymały zajęte stanowiska procesowe, odwołujący w zakresie uwzględnienia odwołania i przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, a organ rentowy w zakresie oddalenia odwołania H. G. (k. 124 a.s.).

Powyższy stan faktyczny, Sąd Okręgowy ustalił na podstawie dowodów w postaci dokumentacji akt rentowych – w szczególności w zakresie etapów i wyników postępowania administracyjnego prowadzonego przed organem rentowym. Sąd Okręgowy uznał materiał dowodowy zgromadzony w dokumentacji akt rentowych za całkowicie wiarygodny, albowiem nie został zakwestionowany w zakresie jego autentyczności przez strony w niniejszym postępowaniu. Sąd Okręgowy do rekonstrukcji istotnych okoliczności w sprawie tj. ustalenia stopnia i czasokresu niezdolności do pracy - odwołującego- posłużył się przede wszystkim środkiem dowodowym w postaci opinii biegłych sądowych lekarzy: diabetologa ortopedy, kardiologa, gastrologa oraz lekarza specjalisty z zakresu medycyny pracy (k. 19 – 19v, k. 29, k. 39 – 40, k. 44 – 46, k. 99 - 101 a.s.), Biegli sądowi posiadają bowiem specjalistyczną wiedzę medyczną niezbędną do prawidłowego i pełnego rozważenia uprawnień wnioskodawcy do spornego świadczenia. W ocenie Sądu opinie biegłych stanowiły wiarygodny dowód w sprawie albowiem zostały wydane na podstawie dokumentacji leczenia wnioskodawcy złożonych do akt rentowych, dokumentacji akt sądowych oraz bezpośredniego badania odwołującego - w zakresie naczelnych schorzeń u niego istniejących. Opinie biegłych są wyczerpujące i sporządzone w sposób jasny i logiczny. Biegli są specjalistami w swoich dziedzinach posiadającymi bogatą wiedzę

medyczną i wieloletnie doświadczenie zawodowe. Sąd Okręgowy uznał zgromadzony w sprawie materiał dowodowy za wystarczającą podstawę do wydania orzeczenia kończącego.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Odwołanie H. G. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych II Oddział w W. z dnia 17 kwietnia 2015 roku, znak:(...) jest niezasadne i podlega oddaleniu.

W myśl art. 57 ust. 1. ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2015 r., 748 j. t.) zwana dalej „ustawą”, renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki: po pierwsze jest niezdolny do pracy; po drugie ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy; po trzecie niezdolność do pracy powstała w okresach składkowych wymienionych w ustawie, albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów. Renta z tytułu niezdolności do pracy nie jest świadczeniem socjalnym, a jej przyznanie jest możliwe dopiero po spełnieniu wszystkich, a nie tylko niektórych, ustawowych przesłanek o jakich mowa w art. 57 ust. 1 ustawy.

Niezdolność do pracy jest kategorią ubezpieczenia społecznego łączącą się z całkowitą lub częściową utratą zdolności do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu bez rokowania jej odzyskania po przekwalifikowaniu (art. 12 ustawy). Przy ocenie stopnia i trwałości tej niezdolności oraz rokowania co do jej odzyskania uwzględnia się zarówno stopień naruszenia sprawności organizmu, możliwość przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, jak i możliwość wykonywania pracy dotychczasowej lub podjęcia innej oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne ubezpieczonego (art. 13 ust. 1 ustawy)” (vide: wyrok Sądu Najwyższego – Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 28 stycznia 2004 roku, II UK 222/03, OSNAPiUS rok 2004, Nr 19, poz. 340.). Prawo do świadczenia rentowego z tytułu niezdolności do pracy przysługuje zatem w wypadku wypełnienia wszystkich przesłanek z art. 57 pkt. 1 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku.

W niniejszej sprawie, na gruncie spornej decyzji organ rentowy podnosił, że ubezpieczona nie spełniła naczelnej przesłanki wynikającej z art. 57 ust. 1 pkt. 1 ustawy o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, mianowicie nie została uznana za niezdolną do pracy. W świetle zgromadzonego materiału dowodowego, Sąd zważył, że decyzja organu rentowego jest zasadna i odpowiada prawu. Na gruncie zaskarżonej decyzji Sąd nie znalazł podstaw do przyznania świadczenia odwołującej w wyżej wymienionym okresie.

Jak wynika z zebranego materiału dowodowego w postaci akt rentowych i opinii biegłych lekarzy specjalistów nie ulega wątpliwości, że odwołująca nie spełnia wszystkich ustawowych przesłanek niezbędnych do otrzymania świadczenia rentowego.

Odwołująca nie jest on bowiem osobą niezdolną do pracy. Komisja lekarska ZUS orzeczeniem z dnia 15 kwietnia 2015 roku uznała odwołującą za zdolną do pracy. Postępowanie przeprowadzone przed Sądem Okręgowym wykazało wprawdzie, że odwołująca cierpi na schorzenia, takie jak: choroba wieńcowa, nadciśnienie tętnicze, choroba refluksowa przełyku, cukrzyca typu 2, jednakże dysfunkcje te nie mają charakteru nasilonego. W ocenie Sądu podane zaburzenia stanu zdrowia odwołującej, nie powodują u niej niezdolności do pracy.

Sąd nie kwestionuje, iż odwołująca odczuwa dyskomfort oraz uciążliwe dolegliwości związane ze swoimi schorzeniami, jednak podkreślić należy, że dolegliwości ubezpieczonej wprawdzie nie mają sprecyzowanych rokowań jednak w przypadku ich nasilenia, odwołująca może korzystać z czasowych zwolnień lekarskich i opieki ambulatoryjnej. Ewentualna poprawa zdrowia odwołującej, może umożliwić odwołującej świadczenie pracy zgodnie z kwalifikacjami – jak dotychczas lub po przekwalifikowaniu, a także umożliwić podjęcie pracy nie powodującej nasilenia występujących u niej dysfunkcji organizmu. Odwołująca winna uwzględnić zalecenia biegłych, w tym lekarza kardiologa, i podjąć próbę zmiany trybu życia aby łagodzić objawy istniejących schorzeń oraz działać prewencyjnie minimalizując jednocześnie ryzyko pojawiania się kolejnych chorób. Oczywiście możliwość znalezienia pracy przez odwołującą nie będzie łatwe,

jest jednak możliwe. Odwołująca może brać udział w bezpłatnych szkoleniach podnoszących kwalifikacje zawodowe np. finansowanych ze środków UE, jeżeli uważa, że jej kwalifikacje nie są dostosowane do obecnego rynku pracy

Kumulacja schorzeń, choćby licznych, czy dłuższy okres życia, nie oznacza upośledzenia sprawności organizmu w stopniu powodującym niezdolność do pracy. Renta z tytułu niezdolności do pracy jest świadczeniem z ubezpieczenia społecznego związanym z istnieniem w organizmie osoby ubezpieczonej stanu chorobowego, który czyni ją obiektywnie niezdolną do pracy, a zatem nie wystarczy subiektywne odczucie tej osoby, że jest ona nadal niezdolna do pracy.

Na marginesie należy wskazać, iż Sąd Okręgowy podziela tezę wyrażoną w orzecznictwie, że nie ma podstaw prawnych do utożsamienia pojęć niezdolności do pracy i niepełnosprawności, gdyż każde z tych pojęć posiada odmienną definicję legalną. Definicja prawna pojęcia niepełnosprawności ujęta została szerzej aniżeli definicja prawna pojęcia niezdolności do pracy. W konsekwencji, każda osoba, która uzyskała orzeczenie o całkowitej lub częściowej niezdolności do pracy jest uznawana równocześnie za osobę niepełnosprawną, ale co ważne nie każda osoba niepełnosprawna staje się automatycznie osobą niezdolną do pracy (wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 23 kwietnia 2015 roku, sygn. akt III AUa 454/14). Ponadto wskazywanie na orzeczenie o umiarkowanym, a tym bardziej lekkim, stopniu niepełnosprawności nie może stanowić argumentu za uznaniem niezdolności do pracy w rozumieniu ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz.U. z 2015 r. poz. 748). Należy zatem jeszcze raz podkreślić, że pojęcie niepełnosprawności nie jest tożsame z niezdolnością do pracy. Orzeczenie o stopniu niepełnosprawności wydane zostało dla innych celów i nie stwierdza ono niezdolności do pracy. (wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu - III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 21 maja 2015 roku, sygn.. akt III AUa 1433/14)

Z tych przyczyn Sąd Okręgowy na podstawie art. 477¹⁴ § 1 k.p.c. orzekł, jak w sentencji.